

ע"פ 12155/09/18 - סאגד אלעצם נגד מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ירושלים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 12155-09-18 אלעצם נ' מדינת ישראל 02 אפריל 2019

לפני כב' השופטת גילה כנפי-שטייניץ, סגנית נשיא
כב' השופט אריה רומנוב
כב' השופטת דנה כהן לקח
סאגד אלעצם
ע"פ ב"כ עו"ד רמי עותמאן
בעניין:

המערער

נגד

מדינת ישראל
ע"פ ב"כ עו"ד נועה עזרא
פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

המשיבה

פסק דין

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג'ויה סקפה שפירא) שניתן בת"פ 60892-01-13.

בהכרעת הדין מיום 20.3.18 הרשיע בית המשפט את המערער, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, ואלו הן: פגיעה באתר עתיקות או בעתיקות, לפי סעיף 37(א) לחוק העתיקות, התשל"ח-1978; חפירה ללא רישיון חפירה כחוק, לפי סעיף 9(א) ו-37(ב) לחוק העתיקות; היזקים מיוחדים, לפי סעיף 453(ב)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; ושהיה שלא כדין בישראל, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

בגזר הדין מיום 24.6.18 הטיל בית המשפט על המערער עונש של 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי תקופת מעצרו; עונשי מאסר על תנאי כמפורט בגזר הדין; וכן קנס בסך 6,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו.

הערעור מופנה הן נגד הכרעת הדין והן נגד גזר הדין.

הערעור על הכרעת הדין

2. אתר העתיקות הארכיאולוגי "שלוחת שיירות" הוא אתר עתיקות מוכרז. באתר מצויים שרידי מבנים עתיקים, בורות מים ומתקנים תת קרקעיים רבים. מרבית הממצאים באתר הם מימי בית שני ועד לימי מרד

בר כוכבא. האתר נמצא בסמוך לכביש מספר 1, בין שער הגיא למחלף שורש.

3. ביום 5.7.11 בשעות הבוקר התקבלה אצל מפקחי היחידה למניעת שוד עתיקות ברשות העתיקות התראה על נוכחותם של אנשים באתר העתיקות. אנשי הרשות הגיעו למקום והבחינו בשלושה או ארבעה אנשים כשהם חופרים באתר וגורמים לו נזקים. לאחד מהנוכחים היה גלאי מתכות. בשלב מסוים אנשי הרשות החלו לרדוף אחר הנוכחים על מנת ללכוד אותם, ואולם האחרונים הצליחו לברוח מבלי שאיש מהם נתפס.

4. על פי הנתען, באזור האתר הותקן ציוד טכנולוגי המאפשר לקבל צילומים מהאתר. ביום האירוע צולמו באמצעות ציוד זה שש תמונות, בהן ניתן לראות שלושה אנשים. ביחס לציוד זה הוצאה תעודות חיסיון.

5. לימים, בעקבות מידע מודיעיני שהגיע אליה, עצרה המשטרה מספר אנשים בחשד שהם אלה שהיו ביום האירוע באתר העתיקות וגרמו לו נזק. אחד החשודים הוא המערער, תושב בית אולא שבאזור יהודה ושומרון. בתום חקירה שהתקיימה הוגש נגדו כתב האישום מושא דיוננו. נגד החשודים האחרים לא הוגש כתב אישום בהעדר ראיות מספיקות.

6. המערער כפר בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום. הוא טען כי מעולם לא נכח באתר הארכיאולוגי המדובר וכי התמונות שצולמו באמצעות האמצעי הטכנולוגי, ואשר המשיבה טוענת שהוא האיש המצולם בהן, אינן תמונותיו.

7. בצד שמיעת עדויות אנשי רשות העתיקות על אירועי אותו בוקר ועל עניינים אחרים, עיקר המחלוקת בין הצדדים בשלב הבאת הראיות הייתה בשאלה, האם אחד מהאנשים שצולמו על ידי האמצעי הטכנולוגי הוא המערער, כטענת המשיבה. בהכרעת הדין מושא הערעור שלפנינו בית משפט קמא השיב על שאלה זו בחיוב. זאת בהתבסס על שניים אלה: ראשית, על חוות דעתו של מומחה מז"פ שהעיד מטעם המשיבה, רפ"ק אלן צ'ייקובסקי. ושנית, על התרשמותו העצמאית של בית משפט בדבר הדמיון הרב שיש בין התמונות שצולמו לבין דמותו של המערער שנכח בחלק מהדיונים בבית המשפט.

8. רפ"ק צ'ייקובסקי הוא מומחה המעבדה לזיהוי פלילי בתחום עיבוד תמונה ממוחשב וראייה דיגיטלית. הוא השווה בין תמונות שצולמו באתר העתיקות לבין תמונות של המערער שצולמו לאחר שנעצר. בחוות הדעת שערך כתב המומחה, כי קיימת סבירות גבוהה מאד שהמערער הוא האדם המופיע בתמונות שצולמו על ידי האמצעי הטכנולוגי. בחוות הדעת ובחקירתו הנגדית פירט המומחה את המאפיינים והפרמטרים של פיהם נבדקה מידת הדמיון בין התמונות. הוא מסר, כי מידת הוודאות שנקבעה על ידו היא אחת לפני הגבוהה ביותר מבין סולם רמות הוודאות המקובל.

9. בית משפט קמא עמד בהכרעת הדין על הסימנים הייחודיים אותם מנה המומחה בחוות דעתו: "שלוש נקודות חן - שתיים בעורף ואחת במצח - המופיעות גם בתצלומים מזירת האירוע וגם בתצלומים של הנאשם. סימן ייחודי נוסף הוא צורת האוזן. כפי שהסביר רפ"ק צ'ייקובסקי בחוות דעתו ועדותו שלא נסתרו, מבנה האוזן הוא סימן זיהוי ייחודי בדומה לטביעת אצבע. עוד קיימים סימני דמיון נוספים, כגון קו השיער וצורת האף, המחזקים אף הם את המסקנה, כי המצולם בתמונות מזירת האירוע הוא הנאשם" (סעיף 28

להכרעת הדין).

10. בית משפט השלום התייחס בהכרעת הדין לחוות הדעת ולעדויות של המומחית מטעם ההגנה, ד"ר לאה יגר. בית המשפט ציין כי חוות דעתה של המומחית וגם עדותה בבית המשפט לא סתרו את חוות דעתו של רפ"ק צ'ייקובסקי, שכן תכלית חוות הדעת של המומחית הייתה להוכיח כי קיימים גורמים שונים המביאים לכך שהשוואת תמונות היא מדע שעשוי להיות נתון לטעויות. אלא שלדברי בית המשפט: "טענה זו היא בבחינת ידיעה כללית, שכן כל הערכה מדעית, בכל תחום שהוא, עשויה להיות נתונה לטעות ואף מומחה המז"פ אישר זאת, אך הסביר מדוע במקרה דנן אין מדובר בטעות. לא היה בחוות דעתה של ד"ר יגר כדי לערער על מומחיותו של רפ"ק צ'ייקובסקי או להביא למסקנה כי הוא טעה בהערכת הממצאים ובמסקנותיו במקרה דנן... בסופו של יום, ד"ר יגר לא חלקה על מסקנתו הסופית של מומחה התביעה ביחס לזיהוי הנאשם כמי שמופיע בתמונות שצולמו באמצעות האמצעי הטכנולוגי שהותקן בזירת האירוע" (סעיף 26 להכרעת הדין).

11. ובאשר להתרשמותו העצמאית כתב בית המשפט בהכרעת הדין "... כי המקרה דנן הוא כה מובהק, עד כי ניתן היה, לטעמי, לקבוע שמדובר בנאשם גם ללא עדות מומחה. הנאשם נכח בשניים מתוך שלושת הדיונים שבהם נשמעו הראיות. במהלך הדיונים שבהם נכח התבוננתי בו ארוכות והבחנתי בדמיון העצום בינו ובין התמונות שצולמו באתר הארכיאלוגי על ידי האמצעי הטכנולוגי (ת/17) עד כי לא נותר בי כל ספק, כי הנאשם הוא האדם שצולם בזירת העבירה" (סעיף 27 להכרעת הדין).

12. בצד קביעותיו אלה קבע בית המשפט בהכרעת הדין, כי עדותו של המערער וגרסאותיו במשטרה לא הותירו עליו רושם חיובי, דבר שמחזק את ראיות המשיבה; בנוסף, בית המשפט דן בטענת המשיבה כי מחקרי התקשורת שהוגשו על ידה קושרים את המערער למקום האירוע, ואולם מסקנתו של בית המשפט הייתה כי לא ניתן לראות בהם ראיה מחזקת; בית המשפט גם דן בטענות המערער בדבר מחדלי חקירה, ודחה אותן. בנוסף לאלה, בית המשפט דן בטענת המערער להגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית, ודחה אותה בקבלו את טענת המשיבה כי לא היו ראיות מספיקות לצורך העמדתם לדין של החשודים האחרים. בית המשפט קבע בקשר לעניין זה, כי בחינת התמונות של החשודים מלמדת על פער משמעותי באיכות התמונות בין תמונותיו של המערער, שהן חדות, בהירות ומאפשרות השוואה בקלות, לבין התמונות של החשודים האחרים שהן רחוקות יותר ומטושטשות. "משעה שהתמונות שצולמו הן הראיה המרכזית למעורבותו של הנאשם באירוע, האבחנה שעשתה המאשימה בין הנאשם לאחרים מבוססת על תשתית מוצקה ואינה בבחינה אפליה פסולה" (סעיף 39 להכרעת הדין).

13. בפרק הסיכום של הכרעת הדין קבע בית המשפט, כי העובדות ויסודות העבירות שיוחסו למערער הוכחו מעבר לספק סביר, ולפיכך הוא הרשיע את המערער בעבירות אלה.

14. בנימוקי הערעור המפורטים שהוגשו על ידי ב"כ המערער נטען על ידו, כי "התיק עומד כולו על תמונה ממקור חסוי שטיבה, מקורה, זהות בעלה, מקום צילומה ועוד נמצאים בסימן שאלה!!" (סעיף 26 לנימוקי הערעור). ב"כ המערער עמד בנימוקי הערעור שהגיש על פגמים וחסרים שמצויים, לדעתו, בחוות דעת המומחה מטעם המשיבה, ואשר מביאים לטענתו למסקנה שאין די בה כדי לבסס את הרשעתו של המערער מעבר לספק סביר.

15. בנוסף, טען ב"כ המערער לקיומם של מחדלי חקירה חמורים, לדעתו, שלדבריו מנעו את האפשרות לרדת לחקר האמת. בעניין זה נטען בין היתר כי לא נעשו בדיקות להפקת ד.נ.א. או טביעות אצבע מכלים וחפצים שנמצאו במקום; לא נעשה איכון לטלפון שהמערער טען כי שייך לו; ולא נעשה מסדר זיהוי חי בו התבקשו הפקחים לזהות את המערער.
16. עוד נטען, כי לא הוכח שסימני החפירה והנזק שהתגלו באתר על ידי אנשי רשות העתיקות בבוקרו של יום האירוע, הם תוצאה של חפירה שנעשתה באותו יום, להבדיל מחפירות שנעשו במועד מוקדם יותר.
17. בנוסף לאלה, ב"כ המערער שב על טענתו לקיומה של הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית, דבר אשר לטענתו צריך להביא לביטול כתב האישום. לטענת ב"כ המערער, חומר החקירה המצוי בידי המשיבה היה מספיק לצורך העמדתם לדין של חשודים נוספים בפרשה, ובמיוחד להעמדתו לדין של חשוד בשם ווליד אלעמלה הידוע בשם ווליד אלאטרש (סעיף 70(א) לנימוקי הערעור).
18. במהלך הדיון שהתקיים לפנינו הרחיב ב"כ המערער את חזית טענותיו. ב"כ המערער טען שגם אם ייקבע כי אחד מהאנשים שצולמו על ידי האמצעי הטכנולוגי הוא המערער, עדיין אין בכך כדי להביא להרשעתו. זאת בשל מספר טעמים: ראשית, משום שלא הוכח כי התמונה עליה בית משפט קמא ביסס את ההרשעה צולמה באתר העתיקות ולא במקום אחר; שנית, משום שלא הוכח כי התמונה צולמה ביום האירוע; ושלישית, משום שאין לשלול את האפשרות שהתמונה צולמה בעת שהמערער היה בדרכו לעבודה, וזאת לנוכח טענת ב"כ המערער כי אתר העתיקות נמצא בסמוך לנתיב המשמש שוהים בלתי חוקיים בדרכם לעבודה בישראל.
19. לאחר שעיינו בחומר שלפנינו ובחנו את טענות הצדדים, הגענו לכלל מסקנה שדין הערעור על הכרעת הדין להידחות, מהטעמים אותם נפרט להלן.
20. השאלה העיקרית הטעונה הכרעה בכל הנוגע לקביעת אשמתו של המערער היא, האם חלק מהתמונות שצולמו באמצעות האמצעי הטכנולוגי הן תמונותיו של המערער. כפי שצוין, במהלך האירוע צולמו שש תמונות של שלושה אנשים. המשיבה טענה, ובית משפט קמא קיבל את טענתה, כי חלק מהתמונות שצולמו הן תמונותיו של המערער. הכוונה היא לתמונות בהן מצולם אדם לבוש טרנינג בצבע ירוק.
21. תמונותיו של האדם לבוש הטרנינג הירוק הן תמונות פרופיל בהן מצולם הצד השמאלי של פני האדם. התמונות חדות וברורות והמומחה מטעם המשיבה השווה בין לבין תמונת פרופיל שבה צולם הצד השמאלי של פני המערער לאחר מעצרו. המומחה מצא שיש דמיון בצורות של האף, הגבות, השיער והשפתיים של המצולמים בתמונות; בנוסף, הוא ערך בדיקה מדוקדקת של האנטומיה של האוזן ומצא שיש התאמות בין התמונות ב-14 פרטי אוזן. בנוסף לשני אלה, המומחה מצא שלמצולמים בתמונות יש על העור שלושה סימנים זהים בצורתם ובמיקומם, שניים מהם על הצוואר ואחד על הלחי. מסקנתו של המומחה הייתה שבתמונות מצולם אותו אדם, הוא המערער.

22. המומחה קבע בחוות דעתו, שהסבירות לכך שהתמונות שצולמו באמצעות האמצעי הטכנולוגי הן תמונותיו של המערער היא "סבירות גבוהה מאד" (Very Highly Probable). המומחה הסביר בחוות דעתו כי "הבדיקה הראתה התאמה במאפיינים ייחודיים או בצירוף של מספר רב של מאפיינים סוגיים בלתי תלויים. התמונות הן של אותו אדם ללא אפשרות של ממש שמדובר באנשים אחרים עם דימיון רב ביניהם. ההסתייגות המבוטאת בניסוח זה מופיעה רק בשל מידת הזהירות המדעית הננקטת על ידיו בעת פירוש הממצאים, והיא יכולה לנבוע, בין היתר, מאיכותם של הסימנים הנבדקים".

23. חוות דעתו של המומחה מטעם המשיבה משכנעת. היא לא נסתרה ולא קועקעה, אף לא על ידי חוות הדעת של המומחית מטעם ההגנה, ד"ר לאה יגר, שלא סתרה ואף לא התיימרה לסתור את חוות הדעת של מומחה המשיבה. לא מצאנו טעות בקביעתו של בית משפט קמא כי עלה בידי המשיבה להוכיח כי האדם שצולם על ידי האמצעי הטכנולוגי הוא המערער. כך במיוחד, בשים לב לשלושת הסימנים בעור הזחים במיקומם ובצורתם בפרופיל פניו של האדם לבוש הטרינינג הירוק ובפרופיל פניו של המערער. בזהות זו ניתן להבחין מהתבוננות פשוטה בתמונות, ללא צורך במומחיות מיוחדת ויש בה כשלעצמה כדי לבסס משמעותית את זיהוי המערער, שכן מדובר בסימני זיהוי ייחודיים באופיים. אנו דוחים אפוא את טענתו של המערער בעניין זה.

24. כאמור, ב"כ המערער טען לפנינו כי אין ראיה לכך שהתמונה צולמה באתר העתיקות. הוא הפנה לכך שבתמונות שהופקו מהאמצעי הטכנולוגי לא רואים עתיקות. כפי שצוין, ביחס לצידוד הטכנולוגי שצילם את התמונות הוצאה תעודות חיסיון. ב"כ הקודם של המערער הגיש לבית משפט השלום עתירה לגילוי ראיה, ואולם עתירה זו לא הביאה לחשיפת פרטים ביחס לצידוד ולמיקומו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 20.6.13). עם זאת, הגם שהמיקום בו הותקן הצידוד לא נחשף, הרי שבעדותו של מר קובי אמיר שהעיד מטעם המשיבה מסר העד, כי הייתה "מצלמת אבטחה" באתר (עמ' 64 ש' 16-17; ר' גם עמ' 67 ש' 16). די בעדות זו בתוספת ההנחה ההגיונית שצידוד שנועד לחשוף "שודדי עתיקות" הותקן באתר העתיקות, כדי להביא לדחיית טענת המערער.

25. ב"כ המערער טען, כי אין ראיה לכך שהתמונות צולמו ביום האירוע - 5.7.11. הוא הסתמך בין היתר על כך, שהתאריך המופיע על גבי התמונות הוא יום 7.5.11. אלא שבעניין זה הבהיר אחד מעדי המשיבה, מר חיים שצ'ופק, כי "התאריך מופיע בפורמט האנגלי אמריקאי שבו החודש מצוין לפני היום" (עמ' 75 ש' 28). תשובה זו מניחה את דעתנו.

26. ב"כ המערער הוסיף וטען, כי אין ראיה לכך שהנזקים שהמשיבה טוענת כי נגרמו לאתר, אכן נגרמו ביום האירוע. מהראיות שהובאו לפני בית המשפט אכן עולה כי האתר היה מושא לפעילותם של "שודדי עתיקות" עוד לפני האירוע מושא דיונו. עם זאת, מהעדויות עולה כי הפעילות בבוקר האירוע הייתה אינטנסיבית מאד והיא נמשכה זמן לא מבוטל. האינדיקציה לגבי נוכחותם של אנשים במקום הגיעה בשעה 06:55 וההחלטה לנסות ללכוד אותם התקבלה בשעה 10:00 (עמ' 46 ש' 25).

27. העד אמיר גנור שצפה על פעילות החשודים מנקודת תצפית סמויה מסר בעדותו, כי אחד מהחשודים לבש חולצה בגוון ירוק. לדבריו, חשוד זה עבד לסירוגין עם גלאי מתכות ומקוש (עמ' 37 ש' 6-7). כאשר הוא נשאל האם הוא יכול לקבוע שהנזקים שהתגלו באתר באותו בוקר נגרמו על ידי האנשים

שהיו שם באותו בוקר הוא השיב ואמר: "אני יכול לקבוע חד משמעית שראיתי בעיניים שלי את האנשים שחופרים באתר העתיקות, שזו חפירה שגורמת נזק. אני ראיתי את הנזק בעיניים שלי. יש באתר מספר חפירות, חלקן ישנות, חלקן מתארכים קודמים יותר. אני מדבר ספציפית, תמכתי את חו"ד שלי על ריבוע של 2 על 2 שאותו ראיתי שהם חופרים בעיניים שלי. הם חפרו בריבוע הספציפי ויש באתר חפירות קודמות" (עמ' 36 ש' 7-10).

28. כאמור, ב"כ המערער טען כי יתכן שהמערער עבר בסמוך לאתר העתיקות בדרכו לעבודה. ואולם, מדובר בטענה בעלמא. המערער לא הביא כל ראיה לכך שהוא עבד באותה עת במקום כלשהו בישראל, והוא גם לא הביא כל ראיה לכך שאתר העתיקות נמצא בסמוך לנתיב המשמש שוהים בלתי חוקיים בדרכם לעבודה בישראל.

29. המערער טען לקיומם של מחדלי חקירה. אנו מוכנים להניח - מבלי להכריע בדבר - כי היה מקום לעשות מאמץ גדול יותר על מנת לנסות ולאתר דגימות ד.נ.א. או טביעות אצבע מהציד הרב שהיה במקום. אלא שאפילו כך הוא - וכאמור לא הכרענו בדבר - הרי משהוכח במידת הוודאות הנדרשת בפלילים כי המערער היה אחד מהאנשים שחפרו באתר באותו בוקר, אין בעובדה שניתן היה לעשות יותר מכפי שנעשה, כדי להשמיט את הקרקע מתחת להרשעתו.

30. ובאשר לטענת המערער להגנה מן הצדק, המשיבה העריכה כי אין די בחומר החקירה הקיים כלפי החשודים האחרים, כדי לאפשר הגשת כתב אישום גם נגדם. כפי שצוין, בית משפט קמא היה שותף לדעה זו. לא נטען כי החלטת המשיבה שלא להעמיד לדין את שני החשודים האחרים, או מי מהם, הייתה נגועה בשיקולים זרים. משכך, ומשהחלטת המשיבה בשאלה זו היא החלטה סבירה שניתנה מתוך שיקולים ענייניים, אין מקום לקבל את טענת המערער לתחולת הדוקטרינה של "הגנה מן הצדק".

31. סוף דבר. מהטעמים עליהם עמדנו, אנו מחליטים לדחות את ערעור המערער על הכרעת הדין.

הערעור על גזר הדין

32. המערער, יליד 1988, נשוי, וכיום הוא אב לארבעה ילדים. לחובתו הרשעה קודמת אחת בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, זיוף, ושימוש במסמך מזויף, שנעברו בשנת 2013. בגין עבירות אלה נדון המערער לעונש מאסר על תנאי וקנס בסך 2,000 ₪.

33. בגזר הדין שניתן על ידו עמד בית משפט קמא על מהות העבירות אותן עבר המערער, ועל חומרתן. בין היתר ציין בית המשפט, כי "עבירת ההיזק והעבירות לפי חוק העתיקות שביצע הנאשם מגנות על ממצאים ארכיאולוגיים שהם נכסי ציבור שתכליתם לשמר ערכי תרבות היסטוריה ומורשת הארץ" (סעיף 8 לגזר הדין). בהתבסס על הראיות שהובאו לפניו בחלקו הראשון של המשפט קבע בית המשפט, כי הנזקים שהמערער והאחרים גרמו לאתר העתיקות הם קשים, חמורים, ובלתי הפיכים. בית המשפט הוסיף

וקבע בגזר הדין, כי "חומרת המעשים מתעצמת לנוכח העובדה העולה מתוך הראיות לפיה קדם להם תכנון מדוקדק - הנאשם והאחרים הצטיידו בקפידה והגיעו לאתר כשבדיהם כלים רבים ששימשו אותם לחפירות ולאיתור העתיקות וציווד המאפשר שהייה בת מספר ימים במקום" (סעיף 10 לגזר הדין).

34. לאחר שסקר פסיקה רלוונטית לענייננו ולאחר שנתן דעתו לנסיבותיו האישיות של המערער, גזר עליו בית משפט קמא את העונשים שצינו בראשית פסק הדין, ובהם עונש מאסר לריצוי בפועל לתקופה של 12 חודשים. ב"כ המערער סבור כי בית משפט קמא החמיר עמו, ואולם לאחר שנתנו דעתנו לטענותיו ולמכלול נסיבות העניין לא ראינו לקבל את טענתו.

35. הגם שיש להניח כי מטרת המערער בביצוע העבירות בהן הורשע הייתה הפקת רווח כספי, אין להגדיר את העבירות כ"עבירות רכוש". פגיעה באתרים ארכיאולוגיים היא פגיעה בערכי תרבות ומורשת, בחקר העבר, ובקשר של אדם לארצו. "ממצאים שנשמרו לאורך דורות עלולים להיהרס בפעולה עבריינית של מספר דקות" (דברי כב' השופט אוהד גורדון במ"ת 8279-05-14 **מדינת ישראל נ' קצקץ ואח'** (12.5.14)). מטעמים אלה, העונש שיש להטיל בגין עבירות מסוג זה שעבר המערער צריך להיות עונש משמעותי, אשר יבטא את חומרת המעשים. בית משפט קמא שקל את כל השיקולים הצריכים לעניין והטיל על המערער עונש הולם, שאינו חורג בחומרתו. לא מצאנו עילה להתערבותה של ערכאת הערעור בגזר הדין, ולכן החלטנו לדחות את הערעור גם ככל שהוא מופנה נגד גזר הדין.

סוף דבר

36. מהטעמים עליהם עמדנו החלטנו לדחות את הערעור על שני חלקיו.

המערער יתייצב לריצוי העונש שהוטל עליו ביום 28.4.19.

מזכירות בית המשפט תמציא לצדדים העתק מפסק הדין, בהתאם להסכמתם, ותוודא טלפונית קבלתו. כן תשיב למשיבה את תיק המוצגים שנמסר לבית המשפט על ידי המשיבה.

ניתן היום, כ"ו אדר ב' תשע"ט, 02 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.

דנה כהן-לקח, שופטת

אריה רומנוב,
שופט

גילה כנפי שטייניץ,
שופטת